

Konvergence: Konvergence

Studio Matouš [www.matous.cz]

Konvergence je skladatelské spolčení tvořené Ondřejem Štochlem (*1975), Tomášem Pálkou (*1978), Michaelou Plachkou (*1981) a Janem Rybářem (*1981). Tito kolem sebe vytvořili komorní soubor stejného jména a pravidelně koncertují, dělíce své úsilí mezi provozování skladeb vlastních a hudby jiných skladatelů, najmě těch renomovaných zahraničních. Recenzované CD je jejich debutem a je jednou z opravdu mála oficiálních nahrávek současné vážné hudby, na které se v posledních letech Češi zmohli. Kromě autorů Konvergence jsou na CD zařazeny skladby Kaiji Saariaho a Toru Takemitsu, kteří spadají do oné kategorie zahraničních renomovaných. Štochlůva a Pálkova skladba srovnání s nimi sice snese, jenomže děl, která jsou lepší než *Lichtbogen* od Saariaho a *Rain Spell* od Takemitsu, je spousta. A takhle je to s celou Konvergencí. Je dobré, že je, a moc by se nestalo, kdyby nebyla. Sice neurazí, ale dvakrát zajímavá také není.

Některé indicie s hudbou samotnou nesouvisející vypovídají o limitech hudebního myšlení autorů lépe než co jiného. Mám na mysli především křiklavě amatérský obal (vypadá jak produkce Pantonu z 80. let), nešikovně školní autorské komentáře a anglický překlad s mnohými lapy. Sedávej panenka v koutku...? Komu vlastně chce Konvergence svou hudbu „prodat“? Já vím, těžko něco takového komukoli vyčítat, ale celé Konvergenci (proboha, už ten název...) se fatálně nedostává charismatu – není sexy, chcete-li. A i když si mohu stokrát říkat, že to není fér, srovnávání s Agonem se vyhnout nemohu: nic z někdejší agonovské drzosti, svojskosti, ambicióznosti a také chytrosti u Konvergence nenajdete. Celé je to takové hodné a studentské, krasodušské a zcela bezkonfliktní v tom horším slova smyslu. Budete-li se chtít lyricky rozpoložit nad kouřícím čajem (za oknem právě nasněžilo a měsíc takřka v úplňku), dostane se vám od Konvergence solidní hudby, která neirituje nevkusem, evidentní nešikovností, epigonstvím či nepatřičnou anachroničností a která je nadprůměrně dobře zahraná. Slušně vychované CD, kde vás žádná ze šesti skladeb nevyruší z usebrání, v jakém jste si libovali u těch zbylých pěti, a po jehož vyslechnutí nebudete mít rozverné nutkání vrhat bouchací kuličky na zasloužilé umělce z různých AMU. Budete-li ale chtít slyšet něco, co jste ještě neslyšeli, sáhněte jinam.

Petr Bakla